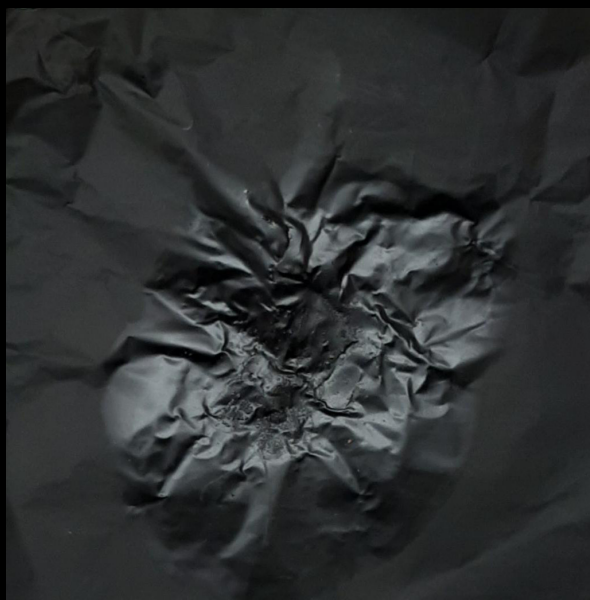

Karakostanoglou Nicomachi, The Old King, the Diviner and the Fool, Japanese Calligraphy black ink, 56 x 76 ex, 2018

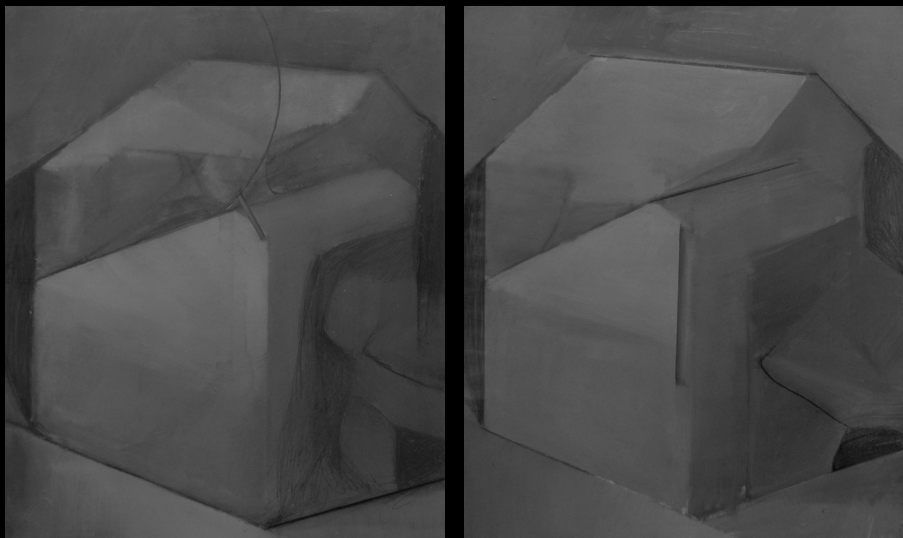
Zafeiropoulos Theodoros, The shadow of the fig tree.., Variable Dimensions, 2018
Nitra Gallery bestowal

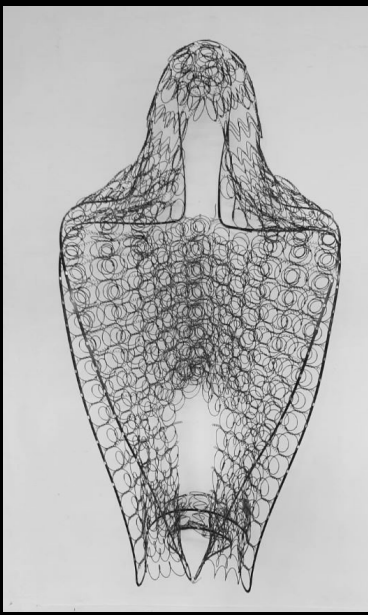
Christos Delidimos, Black daughter, variable dimensions, ceramic, 2015

Papazacharias Alexios, study for Shadow Sunday, sumi ink on paper, 14,8x21 cm, 2017-2018

Kasapis Andreas, The shallow room 1 - 2, oil on wood panel 40 x 50 cm, 2019

Christofilogiannis Dionisis, Death comes in many shapes and sizes, double mattress, 150x198x85cm, 2019

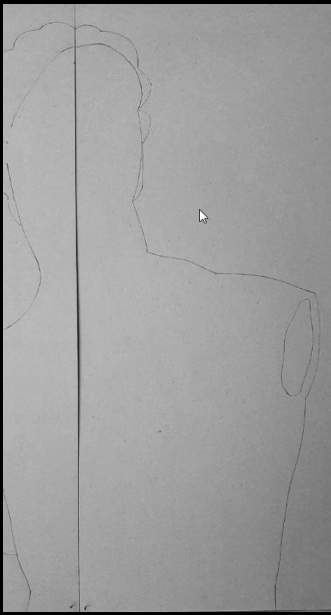
Sapountzis Yorgos, Where is my body after love, Monotype on fabric, ink, band, pins, 150 x 87 cm, 2016
courtesy Eleni Koroneou Gallery

Kanarelis Nikos, Punishment, acrylic, oil on wooden panel, 68 x 40 cm, 2017

Christopoulos Kostas, Untitled (Marble), (Skins), digital print, 100 x 70 cm, 2019

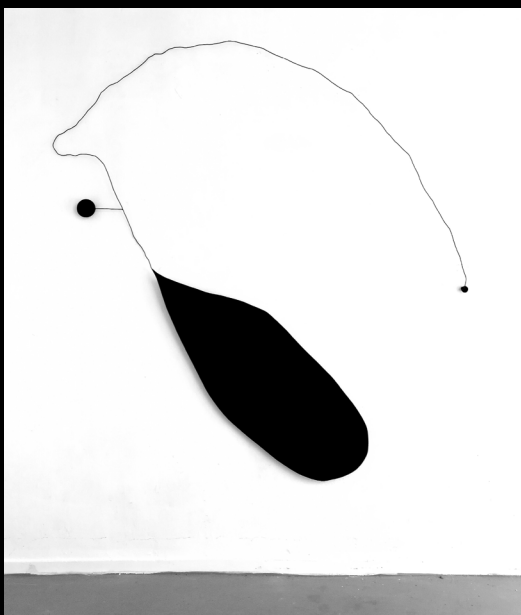
Papailiakis Ilias, Drawing with one line, pencil on grey paper, 4x(70x100) cm, 2019

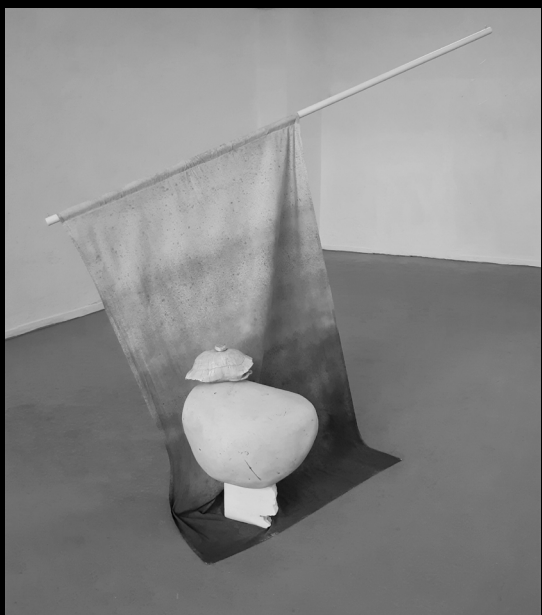
Papadimitriou Nikos, The End of the Game, Ceramic, 16x10x8cm, 2019

Efeoglou Dimitris, Untitled from the Sonance - from cycle to cycle series, ink, iron, paper, 200 x 140 cm, 2016

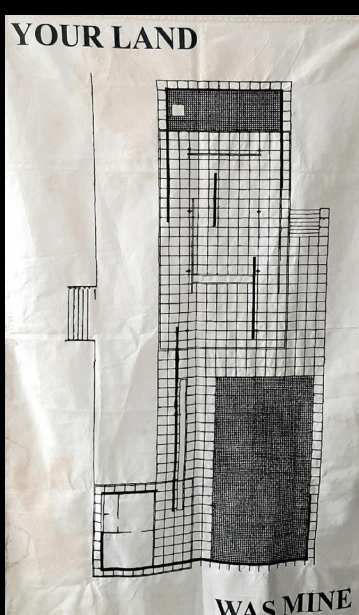
Vitaliotis Pantelis Magneto, Untitled, metal installation with black acrylic, variable dimensions, 2019

Tserionis Giorgos, Great Greek landscape (all the pretty dead), Material: clay, wood, marble, cloth, spray-paint, ink dye, variable dimensions, 2019

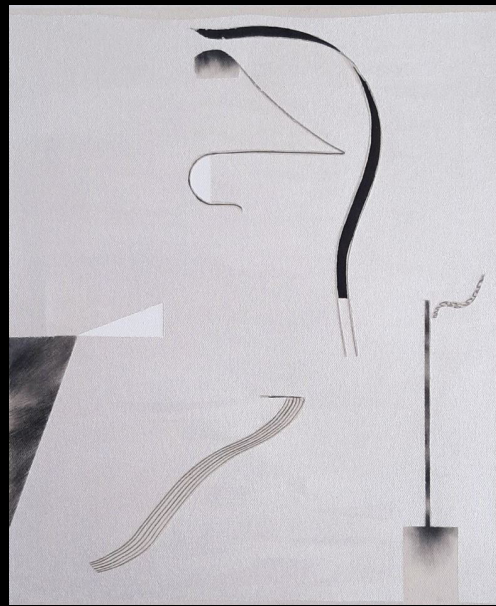
Blind Adam, Volcanic #8.88x100x50 mixed media, 2018

Nikos Charalambidis, Your Land was Mine, Embroidery on textile, 70x120cm, 2003

Palpana Fotini, Rocks as no matter of fact, variable dimensions, 2017

Karamanolis Stelios, Untitled, 50x60, acrylic, 2019

Koen Ilias, Column (Sittla), Glazed ceramics, 25 X 25 X 25 cm, 2015

Kozakis Giorgos, Untitled, ink on paper, 50x70 cm, 2018

Hughes Rowena, Elasticity, Glass, digital print, elastic band, grosgrain ribbon, steel shelf, 27cm x 47.5 cm, 2019

Stoantzikis Adonis, Resynthesis, oil on canvas, 60x70cm, 2019

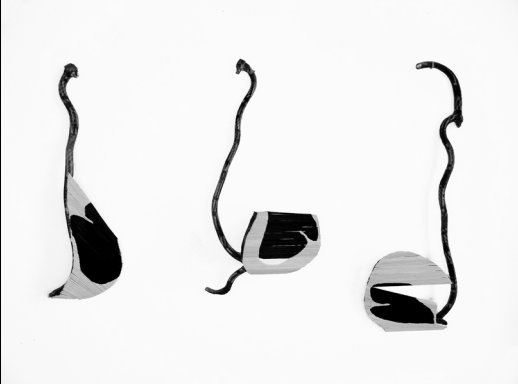
Tatalas Tolis, Pointcape #2, Recorded sound of 40sec, loop, 2008

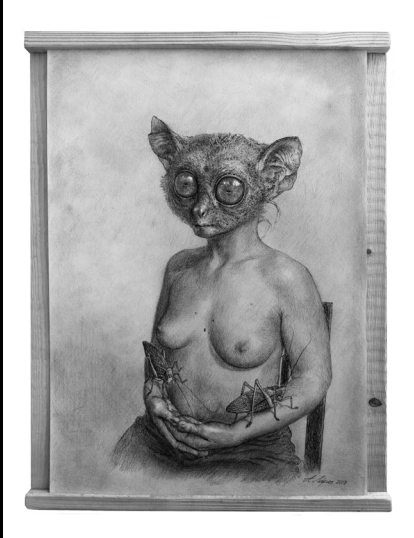
Larios Nikos, Enter, Keyboard key, plastic, 2,5x1cm, 2019

Efstathiou Maria, Tension I, II, III, IV, dimensions variable, Ceramics, 2019

Plumi Tula, Not titled yet, woodsticks, acrylic, metal, photocopies, pvc, variable dimensions, 2019

Larios Antonis, Yogini, 35x50 cm, charcoal pencil on paper, 2019

Vekri Amalia, Cold Water, air drying clay, semi-precious stones, Belvedere bottle, 59x13x9cm, 2018-19

Sasha Streshna, Creepy guy in a check shirt, 35 x 46 cm, 2019

Tzannis Alexandros, Untitled, variable dimensions, 2019

Σε αυτή την έκθεση Forthcoming 2 οι καλλιτέχνες βάζουν στην άκρη το φάσμα των χρωμάτων και επικεντρώνονται στην οπτική ισχύ του μαύρου, του λευκού και όλων των ενδιάμεσων. Η μονοχρωμία σε όλες τις μορφές τέχνης αποκαλύπτει νέες γνώσεις σχετικά με τη χρήση των χρωμάτων ως επιλογή παρά ως αναγκαιότητα. Είναι το χρώμα ο απαγορευμένος καρπός για μια μορφή αισθητικής ασκητικής δράσης ενός καλλιτέχνη; Η ιστορική συνέχεια και η πολυμορφία του μονόχρωμου από τον Μεσαίωνα μέχρι σήμερα καταδεικνύουν πόσο σημαντικό θέμα είναι στη δυτική τέχνη. Καθώς το χρώμα διαπερνά την καθημερινή ζωή, το ασπράχμο μπορεί να σηματοδοτήσει μια στροφή προς ένα άλλο πνευματικό πλαίσιο.

Τον εικοστό αιώνα, με την άνοδο της αφηρημένης τέχνης πολλοί καλλιτέχνες πειραματίστηκαν με την παραγωγή μονόχρωμων ζωγραφικών έργων, όπως οι Anish Kapoor, Ad Reinhardt, Robert Rymen και Robert Rauschenberg. Η μονόχρωμη σύγχρονη τέχνη είναι μυστηριώδης. Πολλές φορές η δεξιοτέχνα ακυρώνεται. Η σκέδισση αρνείται. Η αίσθηση της σύνθεσης αναιρείται. Η χειραγώγηση των χρωμάτων και η σχέση ακυρώνονται. Αντικείμενο, αφήγηση, ζωγραφική παρουσία, αφή απουσιάζει. Τα μονοχρωμικά έργα μοιάζουν σαν σχέδιο ή το σχεδιάγραμμα ενός κειμένου - disegno.

Το ατελεί ενός καλλιτέχνη φιλοξενεί μονοχρωμικά έργα 30 καλλιτεχνών, με την μέτρηση τους σε ένα εννιαίο χώρο και επικεντρο την εγκατάσταση, όπως τεκμηριώθηκε τόσο θεωρητικά όσο και επίσημα στο έργο του Piet Mondrian, El Lissitzky και επεσήμανε στα σημαντικότερα δοκίμια του Brian O 'Doherty. Γίνεται ουσιαστικά μια προσπάθεια της ενοσιολογικής σύνθεσης 30 έργων με μια οπτική γωνία της αισθητικής επίδρασης που παρουσιάζεται στο θεατή λες και είναι μια συνολική δουλειά ενός καλλιτέχνη. Η τοποθέτηση των έργων αυτών σαν μια έρευνα σχέσης χώρου και της 'art oriented' εγκατάστασης συνδυάζει στοιχεία όχι μόνο από τις εγκαταστάσεις του τέλους του 20ού αιώνα αλλά και συγκεκριμένα έργα τέχνης και πρακτικές των ιστορικών και Neo Avant- gardes. Η απόρριψη του χρώματος σε όλα τα έργα της έκθεσης Forthcoming 2, όπως ο Piero Manzoni στη σειρά έργων του Achrome αλλά και του Robert Rymen, αυξάνει την ευαισθησία του θεατή και έτσι 'το μαύρο και άσπρο μας αναγκάζει να σκεφτούμε' όπως χαρακτηριστικά υπερασπιζόταν ο Picasso. Ο στόχος είναι να διευρυνθεί ο τρόπος αντίληψης ενός έργου μεμονωμένα και να αφαιρεθεί ο φόβος της επιβεβαίωση του αντικείμενου μέσω της αισθητικής εμπειρίας.

"Προσεχώς2" η FORTHCOMING 2 είναι η δεύτερη έκθεση στο Space52 που παρουσιάζει έργα και σημειώσεις καλλιτεχνών με έδρα την Αθήνα. Το ευρύ πεδίο του δημιουργικών πρακτικών αποτελεί το άθροισμα ενός πλήθους ιστοριών. Υπάρχουν μυριάδες γωνίες που θα μπορούσαμε να διαλέξουμε για να αφηγηθούμε την ιστορία για το πρόσφατο παρελθόν και το άμεσο παρόν μας. Οι εξαιρετικά επεξεργασμένες χειρονομίες εκδηλώνονται σε αθρόα με ευκολία και αναμφισβητο καθιστώντας αδύνατο να μην είναι ορατές.

Κάθε καλλιτέχνης παρουσιάζει ένα μικρό κομμάτι της πιο πρόσφατης δουλειάς του και έτσι θα διαμορφωθεί μια εικόνα ανθρώπου σε ένα χώρο-studio καλλιτέχνη μαζί. Οι έννοιες σε αυτό το χώρο αναπτύσσονται και μετατρέπονται σε συγκεκριμένη πραγματικότητα. Η αλληλεπίδραση της θεωρίας και της πρακτικής σήμερα φαίνεται να επηρεάζει τα έργα τα οποία σε πρώτη αντίληψη μοιάζουν τόσο διαφορετικά αλλά στη βάση τους μοιάζουν στην ευαισθησία, ευθραυστότητα, νηπύνη αλλά και ψευδαίσθηση.

Η πρώτη έκθεση του FORTHCOMING προσέκλυσε πολύ κόσμο με συμμετέχοντες καλλιτέχνες όπως : Μάρω Μιχαλάκου, Ροκ-Υιο, Γεωργία Σαγρή, Νικόλας Βαυβουλής, Δημήτρης Αντωνίτσας, Ειρήνη Μπαχλιτζάνη, Μάρθα Δημητροπούλου, Γεωργία Κοτρετάς, Γιάννης Μαραζιώτης κ.α.

Το μαύρο γλυπτό από σφουγγάριο του **BLIND ADAM**, σαν να έχει μια ηφαιστειακή δύναμη από τη Σαντορίνη απ' όπου και αναφέρεται. Η οργανική του φόρμα οικεία και ταυτόχρονα απόμαχη έννοια διακριτή η σχέση της με τη δημιουργία και καταστροφή της φύσης. Δημιουργεί μια μικρογραφία ενός τοπίου ανάγλυφο και σκοτεινού ίσως και επιτηδεύμενα μυστηριώδους και άσκοπου. Έτσι και ο **ΚΩΣΤΑΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ**, αντί να εξυμνεί την ελληνική φύση και το τοπίο, θέλει να παρουσιάσει τη δυσκολία και την τραχύτητα του. Δημιουργεί μια νέα σειρά ασπράχμων φωτογραφικών έργων που βασίζονται σε ένα αρχείο με αποσπάσματα ελληνικών βιβλίων. Φαίνεται να είναι μια έρευνα πάνω στο ελληνικό τοπίο που αποτυπώνεται τελικά την πολιτιστική και πολιτική ποιότητα του θεωρούμενου σε εθνικό εδάφος. Από την άλλη η **ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΑΛΠΑΝΑ**, δημιουργεί έργα πολύ κοντά στη πραγματικότητα. Τα μαύρα βράχια της αποτελούν σημεία ενός τοπίου που προκύπτει μέσα από ένα ευρύτερο ενδιαφέρον για διαφορετικά είδη αλληλεπίδρασης με κατηγορίες του φυσικού χώρου, όπως και για ζητήματα παρατήρησης και αναπαράστασής του. Το μαύρο χρώμα των βράχων της Παλπάνα εκτός από μια μινυματιστική φόρμα διαθέτουν και μία μεταμορφωτική (ίσως και λατρευτική δύναμη "...και αυτοί ως λίθοι, ζώντες οικοδομούνται..." (Α. Πέτρος 2.5). Ο **ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ** που δημιουργεί ένα δικό του αφαιρετικό τοπίο. Η προοπτική κατασκευάζει τον ζωγραφικών του έργων βασίζεται στις δύο διαστάσεις και δεν παραμένει στη φυσική όραση, δεν αποτελεί μια perspective naturalis, αλλά προχωρά στον ελεγμένο της, διαμορφώνοντας μια τεχνική προοπτική, μια meta perspective artificialis. Ο **ΝΙΚΟΣ ΛΑΡΙΟΣ** εμπνευσμένος από την δουλειά του στο τμήμα πληροφορικής στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο ερμηνεύει με τη θεματική του Forthcoming 2 και απλά δηλώνει με ένα μαύρο Enter από τα πληκτρολόγια που άλοι ξέρουμε για ακόμα πιθανή θέση έργου στην έκθεση.

Ο **ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** με ένα μικρό γκρι ελεφαντάκι από πηλό έρχεται να μας τονίσει το ανελέητο κυνήγι του Αφρικανικού ελέφαντα και να τονίσει όπως ο Peter Beard στο The End of the Game τη σχέση θύτη και θύματος στη ζούγκλα αλλά μήπως και όχι μόνο εκεί. Ο **ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΤΩΛΑΝΤΙΚΗΣ** μας προσεγγίζει με αναφορές στη σκληρή πραγματικότητα εγκλήματος όχι προς τα ζώα αλλά στον άνθρωπο με τον φόρο το βιβλίο The Gods will have blood του Anatole France όπου ο πρωταγωνιστής ζωγράφος μετατρέπεται σταδιακά σε αμοιβάρο ένορκο που στέλνει δεκάδες ανθρώπους κάθε μέρα στη Λαμψιόρρο. Ο **ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΖΑΖΗΣ** απολαμβάνει

την ζωγραφική του ξεκαθαρίζοντας ότι θέλει να ζωγραφίζει αυτό που βλέπει και όχι αυτό που νιώθει. Το έργο πιστεύει ότι πρέπει να απο-συναίσθηματοποιηθεί από τον κοινό πόνο και ταυτόχρονα, να υπερτονιστεί και υπέρ-συναίσθηματοποιηθεί από την άποψη του καλλιτέχνη. Στην αντίθετη πλευρά αντιμετώπισης του έργου του έρχεται ο **ΑΝΤΩΝΗΣ ΛΑΡΙΟΣ** που θέλει να εκφράσει την προσωπική του μυθολογία επιδιώκοντας τη διερεύνηση του συνείδητου, την απελευθέρωση της φαντασίας με την απουσία κάθε ελέγχου από τη λογική. Πρόκειται για μία ρεαλιστική σύνθεση στην οποία προσθέτει σουρεαλιστικές ημιελιές, δημιουργώντας μια άλλη πραγματικότητα που εκφράζεται μέσα από το σχέδιο.

Ο **ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΕΛΙΑΝΗΣ** χρησιμοποιεί εύστοχα το μύθο της Μέδουσας που μετέτρεπε τα πάντα σε πέτρα σε σχέση με τα μαύρα κεραμικά του. Λεπτές αιχμηρές φόρμες σε αποτρέπουν να ηλσιώσεις τα κεραμικά του αλλά από την άλλη θες να τα αγγίξεις. Με το έργο Χωρίς τίτλο από τη σειρά Sonance - from cycle to cycle, ο **ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΕΦΕΡΓΟΥ**, χρησιμοποιεί το χαρτί ως βάση του έργου του και μεταμορφώνει το αδιαφανές χαρτί σε διάτρητη μαύρη επιφάνεια που αναζητά το φως σαν ένα παράθυρο ανοιχτό. Με το μεταλλικό μαύρο σκελετό προσδιορίζει ακόμα περισσότερο την ευαισθησία του χαρτί τονίζοντας την σχέση του με την γεωμετρία του σκελετού σε σχέση με την ελευθερία του χαρτί καθώς και τις σχέσεις φωτός και σκιάς. Σε διαφορετική διάθεση έρχεται η **ΜΑΡΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ** με τα νέα κεραμικά της. Χρησιμοποιεί την παραμόρφωση μια επίθεσης σε χαρτί επιφάνειας κάτω από πίεση και δημιουργεί φόρμες που ερευνούν την αλληλεπίδραση μιας λεπτής, ευθραυστής επιφάνειας και μιας ακμής της αόρης. Το 'χαρτί' πια γίνεται μαύρο κεραμικό, οδισπάρης, σκληρό, ταλακωμένο αλλά και πολύ ευθραυστο λόγω της ιδιότητάς του. Και οι τέσσερις συνθέσεις αποτυπώνουν την στιγμή της πίεσης και έντασης του σπάρου μικρού κεραμικού προς το μαύρο, σαν ένα δίπολο ισορροπίας. Ο **ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΓΙΑΝΝΗΣ** παρουσιάζει ένα έργο από τη σειρά " Death comes in many shapes and sizes" που αποτελείται από παιδικά χρησιμοποιημένα στρώματα σαν μια άλλη διάσταση της γέννησης, του θανάτου και της αναγέννησης. Με εμφανής της τρύπης στο στρώμα αλλάζει το σχήμα και το μέγεθος του στρώματος και δημιουργεί γλυτικές εγκαταστάσεις με μυθολογικές αλλά και ιδεολογικές αναφορές με μοναδικά άξονα τα στρώματα που είναι τόσο οικεία πρακτικά από τη μέρα που γεννιάσατε, μέχρι την ημέρα που πεθάνουμε.

Η **HUGHES ROWENA** φτιάχνει το έργο της, ένα αφαιρετικό σύγχρονο 'πορτρέτο', ανάμεσα σε δύο γυάλινες επιφάνειες. Η επιφανειακή κατάσταση του έργου, μεταξύ αντικείμενου και εικόνας ανάμεσα από τη ψηφιακή εκτύπωση την ελαστική ταινία και τη κορδέλα χαλκού, τονίζει την παρουσία του στον φυσικό χώρο. Όπως και η καλλιγραφία έτσι και το 'πορτρέτο' της Rowena είναι μια σύνθεση που δεν σφείλει να είναι ευαγώνιστη, με τη συνήθη έννοια της λέξης αλλά βασίζεται στην αφαίρεση και αίσθηση της γραμμής και σχέσης των υλικών. Η **ΤΟΥΛΑ ΠΛΟΥΜΗ** χρησιμοποιεί καθημερινά υλικά όπως ασπράχμους φωτοτυπίες και φωτογραφίες σε συνδυασμό με λεπτά ξυλάκια. Η αβίαστη χρήση του υλικού με στόχο την πιο απλή έκφραση της φόρμας, αποτυπώνεται στα γλυπτά της Πλούμη που τελικά φαίνονται ανάλογα, διαφανή και (ίσως παιχυιδάρκα σαν νότες του σολφέζ). Ο **ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΑΓΝΕΤΟ ΒΙΤΑΛΙΟΤΗΣ** παρουσιάζει το πρώτο τρισδιάστατο έργο του σε αίδερο βερμύνη με μαύρο ακρυλικό που 'τρυπεί' κυριολεκτικά τον τοίχο, σαν μια μαύρη τρύπα. Τα σχέδια και τα ζωγραφικά του αποκτούν όγκο και μεγαλύτερη διάσταση χωρίς όμως να χάνουν την ακρίβεια και ευαισθησία τους. Τα γεωμετρικά μινυματιστικά σχήματα είναι ξεκάθαρα σε απόλυτη εναρμόνιση με τις σουρεαλιστικές οργανικές φόρμες.

Τα κυκλαδικά είδωλα ερμηνεύουν τη **ΝΙΚΟΜΑΧΗ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΝΟΓΛΟΥ**, και δημιουργεί πορτρέτα με κλίθεες από μελάνι. Μοιάζουν τόσο πολύ μεταξύ τους αλλά διαφέρουν επίσης έχοντας αποκτήσει ένα ξεχωριστό χαρακτήρα και ταυτότητα, το ζητούμενο δηλαδή της Καρακωστανόγλου. Ο **ΗΛΙΑΣ ΠΑΠΑΝΗΛΙΑΚΗΣ** κάνει ένα σχέδιο με μια γραμμή χωρίς διαβρώσεις και λέει: Αυτό είναι όσα χρειάζομαι για να ζωγραφίσω. Αυτό είναι η πιο λιτή και ουσιαστική έκφραση του εαυτού μου. Μία αντρική αρχαία φινιούρα που μοιάζει και σαν γυναίκα (ίσω που φαίνεται πάνω σε 4 γκρι χαρτόνια. Ήλπιθη η απελευθέρωση ενός καλλιτέχνη που με μια μολυβιά αισθάνεται πλήρης. Το έργο του **ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΠΟΥΝΤΖΗ** με τον ευφάνταστο τίτλο Where is my body after love δίνει τη δική του ερωτική διάθεση στην έκθεση. 'Ισως μπορεί να δει κανείς ένα άντρα, ίσως και τον ίδιο τον καλλιτέχνη, να διαμορφώνεται κάτω μέσα από τις μαύρες γραμμές με μελάνι στο ύφασμα, πίσω από τις μαύρες κορδέλες που δημιουργούν ένα Χ σε πρώτο πλάνο.

Η **SASHA STRESHNA** σε συνέχεια των τελευταίων έργων της που έχει ως κύριες αναφορές τη δημοφιλή πολεμικά βιντεοπαιχνίδια παρουσιάζει το creepy guy in a check shirt. Ένα ημιτέλει έργο που σχολιάζει τους καθημερινούς φόβους, όπως η βραδινή επιστροφή στο σπίτι. Ο **ΝΙΚΟΣ ΚΑΝΑΡΕΛΗΣ** δουλεύει με διάφορα υλικά όπως λάδι, spray, ακρυλικό, μολύβι. Τα θέματα που επιλέγει και συνθέτουν είναι κυρίως κοινωνικοπολιτικά και ψυχολογικά προσανατολισμένα. Ο Καναρέλης έχει συγχωνεύσει ιστορικές αναφορές και την προσωπική εμπειρία σε μια ενιασμένη γυναικεία φινιούρα που δεν κρύβει το πρόσφατό της.

Ο **ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΣΛΗΠΗΣ** σε ένα δίπτυχο φτάνει το βαθβές δομάτια σε πρώτο πλάνο δύο φορές με προοπτική δύο σημείων φωτός πολύ έξω από το αντικείμενο. Πολύ ευαίσθητα γκρι στο έργο που δεν καταλαμβάνει αν βλέπεις το εσωτερικό ή το εξωτερικό του διαματίου-χώρου-σπίτι. Νιώθεις κάτι να είναι οικείο που σε έλκει και ίσως τελικά η ισορροπία του δίπτυχου στο δίπτυχο αυτό κάνει τα πάντα να ισορροπούν αρμονικά. Ο **ΗΛΙΑΣ ΚΟΕΝ** παρουσιάζει ένα κεραμικό πορτρέτο εμπνευσμένο από τα καθημερινά χαρακτηριστικά αντικείμενα, βάζει υδραυλικές σωληνές κλ. Σαν ένας μοναχικός μούρος άντρας ή και σαν φινιούρα τραγωδίας με ορθότατο το στόμα, κενή, σε κραυγή. Μινυματιστική αποτύπωση της σύγχρονης πραγματικότητας σε μία ευθραυστη κατασκευή. Ο **ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ** με μια κεντημένη γεωμετρική κόψη του Barcelona Pavilion του Mies Van der Rohe, τονίζει το βασικό αναφορά του στη τέχνη σχετικά με τη καταγωγή του, τις μνήμες και το τόπο του. Your Land was Mine ξεκάθαρα σαν κραυγή αγωνίας και πίστης σε αυτό που πιστεύει συγκινεί με την ευθραυστη λεπτή κλωστή του κεντήματος που ουσιαστικά προσδιορίζει μία αρχιτεκτονική κόψη που οποιουδήποτε σπιτίου, (πρώτη παρουσίαση του έργου αυτού στην Μπιενάλε Βενετίας 2003).

Ο **ΑΛΕΞΙΟΣ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΔΗΣ** παρουσιάζει σαν σε μία performance το έργο του Shadow Sunday. Προτείνει σε όλους τους θεατές του έργου να κάνουν το προσωρινό τατουάζ της σκιάς του σκυλορωπιού του καλλιτέχνη, ένα κεραυνό. Ο κεραυνός σκιαγραφεί για λίγο (όσο κρατήσει το τατουάζ) πίσω από το ατύ, λες και είναι ένας ψίθυρος ή σαν ένα μυστικό.

Curated by Dionisis Christofilogiannis

Παράδοξα συνδέονται τόσο διαφορετικές έννοιες της λήψης ενός κεραυνού με το (χνο) της σκιάς που πολύ διακριτικά φαίνεται πίσω από το ατύ. Ο **ΤΟΛΗΣ ΤΑΤΩΛΑΣ** στα Untitled σχέδια του σε χαρτί, η ιδιότυπη "χαρτογράφηση" στην οποία επιδιόεται αναδύει κωφικά πεδία. Το χαρτικό τους συντακτικό περιλαμβάνει υβριδοποιήσεις διαφόρων στοιχείων, όπως αστικές και αρχαιολογικές κατάψεις, βιολογικές και μηχανικές δομές, δίκτυα υπολογιστών, ιδεογράμματα και διαδικα κώδικα. Στο έργο PointScare #2, το οποίο είναι η αναπαραγωγή σε επανάληψη ενός ηχητικού υλικού, οι διακοπόμενοι ήχοι που παράγει ο ίδιος ο καλλιτέχνης στον λάρυγγα μέσω εισπνοής, συνθέτουν ένα σύστημα "μαύρων" σημείων, που ορίζουν εν δυνάμει ένα σύνολο ευθύγραμμων τμημάτων, αιωρούμενα σε ένα λευκό κενό. Ο **ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΕΡΙΟΝΗΣ** δημιουργεί μια ασπράχμου εγκατάσταση με κύριο θέμα μία σηνία που την έχει πλακώσει ένα μάρμαρο και ένα μεγάλο βάσταλο. Οι στέλειες και η αίσθηση της αστάθειας λειτουργούν ως σύμβολα της συνεχιζόμενης βίας που να αντιμετώπισουμε και αντικατοπτρίζουν την προεκκλήση στη νηνήνη και την ιστορία ως καταφύγιο κατά των καταστάσεων που βιώνει ο σύγχρονος άνθρωπος. Ο **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΖΑΝΝΗΣ** αφοσιώνει πολιτιστικά στοιχεία και μνήμες, αντικείμενα που έχει ζήσει για να κατασκευάσει ένα νέο έργο αξιοποιώντας τα κατάλοιπα του παρελθόντος, Συνδυασμός ευθραυστων κεραμικών σε σχήμα βεντάλιας με βαριά κομμάτια αέτερο αλλά και ένα τετράγωνο ασπράχμου σχέδιο, σαν μια αναγνωριστική φωτογραφία, συνθέτουν μία μετα μοντερνιστική εικόνα ενός οικείου ραφίου της 'μαμάς' με αντικείμενα που μας θυμίζουν κάτι. Η **ΑΜΑΛΙΑ ΒΕΚΡΗ**, με το έργο 'Cold Water' από πηλό και έτοιμα αντικείμενα, σχολιάζει τις εμμονές μας σε σχέση με την νεότητα, την ομορφιά και την μακροβιότητα. Πρωταγωνιστές και παρόντες αυτής της σύγχυσης είναι τα social media και η βιομηχανία ομορφιάς, όπου καθορίζουν αυτούς τους κανόνες. Ο **ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ** παρουσιάζει κομμάτια της εγκατάστασης του έργου στην έκθεση The Symptom Projects 9 στην Άμφισσα. Τα μαύρα τετράγωνα, όπου είχε συλλέξει το γάλα της σκιάς, αποκτούν μία δυναμική στο τρόπο ερμηνείας του. Στην πρώτη εγκατάσταση βρίσκονται κάτω από τη σκιά ενώ τώρα σε μία απόλυτη πλάγια γραμμή δηλώνουν την ακτίνα φωτός μέσα στο χώρο, όπως ακριβώς κατευθύνουν το φως στους επαγγελματικούς προβολείς.

Κείμενο, Διονύσης Χριστοφιλογιάννης

Catalogue Design by Pantelis_Vitaliotis_Magneto

2

space52

KASTORIAS 52,

ATHENS, GREECE

INFO@SPACE52.GR

WWW.SPACE52.GR